

Samson og Jerikos rose –

en historie, der bliver mere spændende, hvis man faktisk har sådan en Jerikos rose

af Anne Røndal

På en skole et stykke herfra – måske Herning eller Viborg eller Vejle – kom der 1. december for et par år siden en ny dreng i 6 b. Han hed Samson, og hans mor var netop flyttet til byen fra København. At komme fra København er jo i sig selv en smule betænkeligt, men dertil kom, at Samson ikke så særlig dansk ud. Hans forældre var palæstinensiske flygtninge, og Samson havde olivenfarvet hud og kulsort hår. Navnet Samson kunne han takke en meget stærkt fyr i Biblen for, som han var blevet opkaldt efter; Biblens Samson kunne kvæle løver med de bare næver, når bare han ikke blev klippet. Af samme grund havde Samson temmelig langt hår. Krøllet og tykt og vældigt lækkert, synes pigerne.

Men Samson havde ikke gået mange dage i 6 b, førend han blev klar over, at det nok ikke ville blive så nemt. Perker, hørte han børnene hviske, når han gik forbi, og den anden uge i skolen havde nogen taget hans madkasse og byttet hans mad ud med en hundelort. Og en dag under gruppearbejde, var der én, der klippede en ordentlig tot af hans lange, flotte hår.

Samson var en ret sej dreng. Selv om han blev sindssygt ked af det og sommetider græd, når han kom fra skole, så lod han som ingenting og sagde heller ikke noget til de voksne. For det var den måde, han havde klaret sig på indtil nu.

Et par uger før juleferien fik 6 b til opgave at finde et stykke julepynt derhjemme, helst et stykke, der havde en historie, og tage det med, vise det frem og fortælle om det. Men da læreren gik efter en seddel, hun havde glemt, sagde én, der hed Carl højt ud i klassen: " Samson har da ikke noget julepynt, han er jo dernede fra "allah allah". De fleste grinede. Men Samson kikkede på Carl og sagde, stille, men højt nok til at Carl kunne høre det: Selvfølgelig har jeg julepynt, der er også kristne der hvor min familie kommer fra, f.eks. mig. Men jeg kende flere muslimer, og de er alle sammen noget mere venlige end dig.

Carl nåede lige at holde en knytnæve op, før læreren kom ind i klassen igen.

Samson var glad for opgaven, og han vidste lige præcis hvad for noget julepynt, han ville tage med. Det var noget, hans bedstefar havde arvet af hans oldefar og hans mor igen af hans bedstefar. Han fortalte ikke sin mor, at han ville tage det med. For netop det stykke julepynt var et klenodie, noget dyrebart og sjældent og kostbart, han ville aldrig have fået lov, hvis han havde spurgt. Så han lirkede det bare ud af julepyntskassen oppe på loftet.

”Hvad for noget julepynt har du så med lille sorte Samson”, spurgte Carl Samson, om morgenen, den dag de skulle fremlægge deres julepynt.

Det må du få at se, sagde Samson roligt, men han var ikke rolig indeni, kan jeg godt fortælle. Og før han vidste af det, havde Carl taget hans taske og sammen med Johannes og Poul Erik begyndte han at rode det hele igennem, indtil Carl dukkede om med noget brunt i hånden; det lignede nærmest et garnnøgle af små kviste.

Se! Sagde han, mens han holdt den op, ”Kamlelort” Samson har kamellort med som julepynt. Adrr.”

Samson var blevet helt bleg, han mærkede at hjertet slog hårdt i brystet, og han var lige ved at fare hen og flå julepynten ud af Carls hånd, men det nyttede jo ikke, det vidste han.

Og Carl blev ved: ”Vi vil ikke have sådan noget perker-kamellort inde vores klasse. Lort skal i lokummet.” og så løb han ud af klasseværelset med Samsons julepynt i hånden. Samson satte sig ned og stirrede ned i bordet, for at ingen skulle se, at han var ved at græde. Det var en katastrofe, hvad ville hans mor sige? Han turde ikke tænke på det. I stedet gjorde han det, han plejede, når noget blev for svært. Han foldede hænder under bordet og bad den korteste bøn til Gud, der findes: ”Hjælp mig”

Læreren kom ind og timen begyndte. Nu var det Samsons tur til fremlægge.

”Jeg har desværre glemt min julepynt,” sagde han ” men jeg vil gerne fortælle om det alligevel”. Da han så rynken i lærerens pande skyndte han sig at begynde:

Min julepynt er en ørkenplante, der hedder Jerikos rose. Denne plante kan ligge udtørret i flere hundrede år, men når den får vand, så liver den op og breder sine grene ud og bliver levede. Man kan sætte den i vand hele året rundt, men hos os tager vi den frem hvert år juleaften. Vi sætter den i vand, når vi begynder at spise, og når vi skal i seng, er dens grene foldet helt ud. Vi tager den frem, fordi den minder os om, at Gud viser sig i det, der ikke ser ud af noget – som da Jesus fødtes i en stald.

Tak, Samson, sagde læreren. . –Jamen jeg har mere, sagde Samson, for der er mange legender om Jerikos rose. En fortæller, at da Josef og Maria var på deres rejse til Betlehem og skulle slå lejr for natten, kunne de ikke få ilden til at brænde, for alting var vådt og koldt. Men da kom en knastør Jerikos Rose blæsende med vinden og lod sig brænde for at Maria og Josef ikke skulle fryse. Og en anden legende fortæller, at da Josef og Maria flygtede til Egypten, fordi Herodes ville slå Jesus ihjel, da bredte netop en Jerikos rose – altså en anden end den, der blev brændt – sine brune blade ud, så Maria kom til at træde på den i stedet for på en skorpion. Og derfor, fortæller legende, har Gud givet denne plante evigt liv, den kan kun dø, hvis man brænder den eller skære dens rødder over.

Tak, fint, sagde læreren.

Jamen jeg har mere, sagde Samson. For i mit folk siger vi også, at der er en stor velsignelse i at eje sådan en Jerikos rose, den, der har sådan én, går det godt. Men en gammel visdom siger også, at det betyder ulykke at ødelægge Jerikos rose eller gøre den ondt.

Nu er jeg færdig, sagde Samson; han kunne ikke lade være med at se ned på Carl og Johannes og Poul Erik, der sad og sendte hinanden blikke og så lidt utrygge ud.

Carl, så er det din tur!

Må jeg ikke lige gå ud først, jeg kan ikke vente.

Hm, sagde læreren, det er jo det, man har frikvartererne til. Men hvis det er sådan fat, bliver du nødt til at gå. Men du skal være hurtigt.

Carl gik ud af døren, og det varede kun 1 minut før han kom ind i klassen igen.

Det må jeg nok sige, sagde læreren, det er da vist rekord.

Men Carl sagde ikke noget, han blev bare stående i døren med et vildt udtryk i ansigtet.

Hvad er der, Carl?

Toilettet, gispede Carl, der er noget i toilettet.

Ja, ja, sagde læreren, det er der vist tit. Men Carl så så skræmt ud, at læreren bestemte sig for at de hellere måtte kikke på det.

Må vi også komme med? Spurgte pigerne fnisende, det er jo drengetoilettet? Ja kom med alle sammen, sagde læreren, ellers finder I jo på alt muligt, mens jeg er væk.

Kort efter stod hele klassen på drengetoilettet. Pigerne besværede sig over lugten, men nogle af drengene sagde, at det tit var meget værre.

Dér sagde Carl og pegede på døren til ét af lokummerne. Lærerne åbnede forsigtigt døren og udstødte et mindre skrig. Op af toiletkummen voksede der en plante, nærmest en busk.

Samson kikkede vantro ind i toiletbåsen. Det var for vildt. Så megastor havde rosen aldrig, aldrig været, men nu var det nærmest som om den var gået amok og bare voksede og voksede og voksede. Toiletbrættet var helt dækket til af dens kviste.

Ingen sagde noget, ikke før Samson smilede til Carl og sagde: En anden gang, tror jeg bare, du skal lade være med at smide andres julepynt i lokummet, især hvis det er noget julepynt så stærkt som mit.

Men det havde han ikke behøvet at sige noget.

Carl havde forstået. Og Samson vidste, at tiden med hundelorte i madkassen og hvisken i krogene var endegyldigt forbi.

Han hev beslutsomt planten op af toilettet, mens de andre måbende så på, og tog den med hjem og tørrede den i fyrrerummet, så den krøllede sig sammen igen. Og da det blev juleaften, tog Samsons mor den frem, som hun plejede.

Det eneste hun undrede sig over var dens størrelse: Plejer den at være så stor, Samson?

Det kan jeg ikke huske, svarede Samson, men den skal jo fortælle om noget stort – alt det med Jesus – så jeg synes det passer meget godt. Du skal jo også huske, at det er en meget stærk plante.